

ת"פ 41254/02/14 - מדינת ישראל נגד עווד פואקה

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני סגן הנשיא, כב' השופט משה דרורי

23 יולי 2015

ת"פ 41254-02-14 מדינת ישראל נ' פואקה
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד חיים פס

נגד
הנאשם
עווד פואקה
ע"י ב"כ עו"ד מוספטא יחיא

גזר דין

כללי

1. הנאשם מועמד לדין על כך שדקר את המתלונן, וההסבר לכך הוא כי המתלונן פגע בכבודה של אשתו של הנאשם. הצדדים הגיעו לסולחה ולהבנה, ועמדת המתלונן היא כי אין מקום לשלוח את הנאשם למאסר.
2. כיצד ינהג בית משפט בנסיבות מיוחדות אלה, כאשר עמדת המאשימה היא למתחם עונש שבין 24 לבין 48 חודשי מאסר, והעונש המבוקש הוא מאסר בחלק התחתון של המתחם, בעוד הנאשם - המתבסס על תסקיר שירות המבחן - עותר למאסר בעבודות שירות.
3. אציג את כתב האישום, תסקיר שירות המבחן, וראיות נוספות שהוגשו.
לאחר מכן, אביא את טיעוני ב"כ הצדדים לעונש.
4. גזר הדין יינתן במתכונת של "הבניית שיקול דעת שיפוטי בענישה", כפי שהוסף לחוק העונשין, בתיקון 113.

כתב האישום שבו הודה הנאשם

5. וזה נוסח כתב האישום (בהשמטת שם המתלונן):
1. ביום 12.1.14 הגיע ... (להלן: המתלונן) לביתו של הנאשם על מנת לעניין את

הנאשם במכירת כבשים. באותה העת שהתה בבית אשתו של הנאשם.

2. המתלונן ביקש מהאישה לבוא עמו לדיר העיזים הנמצא סמוך לבית. המתלונן והאישה דיברו בתוך הדיר. בשלב מסוים, מעד המתלונן, ועקב כך נגע בחזה של האישה, וזו, בתגובה, צעקה על המתלונן וגירשה אותו מהמקום.

3. המתלונן עזב את המקום והתקשר לנאשם, ואמר לו כי נפל בדיר העיזים, ובטעות נגע באשתו. בתגובה, ביקש הנאשם להיפגש עם המתלונן בחנות האטליז השייכת למשפחת המתלונן, וזאת על מנת להידבר ביניהם על העניין.

4. בשעה 17:30 לערך הגיע הנאשם לביתו, ושמע מאשתו על שקרה. הנאשם יצא מביתו והגיע לחנות האטליז, שם פגש במתלונן. לאחר חילופי דברים קצרים ביניהם, התנפל הנאשם על המתלונן, תוך שהוא דוקר אותו בסכין 2 דקירות בירך שמאל, דקירה אחת בברך ימין, דקירה אחת בזרוע ימין, דקירה אחת בבטן ושתי דקירות בגב העליון.

5. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, אושפז המתלונן בבית החולים ליום אחד, טופל, ושוחזר לביתו.

6. במעשיו המתוארים לעיל גרם הנאשם, למתלונן חבלה חמורה, בכוונה לגרום לו חבלה חמורה".

7. הוראת החיקוק לפיה הואשם הנאשם בכתב האישום, היא זו: **חבלה בכוונה מחמירה** - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

8. לאחר מספר דיונים, שהתקיימו בבית משפט זה, שבהם העלה הסנגור, עו"ד יחיא, טיעונים שונים, הגיעו הצדדים להסכמה, ביום 18.12.14, כדלקמן (עמ' 10 לפרוטוקול):

א. הנאשם יודה בעובדות כתב האישום, ויורשע בעבירה לפי סעיף 333, יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, דהיינו: חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות, במקום חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק.

כבר בשלב זה אעיר כי לכך משמעות משפטית רבה: בעוד כתב האישום המקורי מייחס לנאשם עבירה לפי סעיף 329(א) לחוק, שלצידו עונש מאסר מירבי של 20 שנות מאסר, הרי סעיף החיקוק שבו הודה הנאשם - סעיף 333 - קובע כי העונש המירבי הוא שבע שנות מאסר, ובתוספת סעיף 335(א)(1), הקובע כפל עונש, כאשר העברין נושא נשק קר, העונש המירבי הצפוי לנאשם הוא 14 שנות מאסר.

ב. ההסדר האמור אינו חל לעניין העונש, וכל צד חופשי בטיעונו.

ג. הנאשם יישלח לתסקיר שירות המבחן.

ד. ב"כ המאשימה, עו"ד חיים פס, הצהיר כי הסדר זה נערך לאחר שהפרקליטות מילאה את חובתה לפי סעיף 17 לחוק נפגעי עבירה, וכי הסדר זה מקובל על המתלונן.

9. לאור הסכמה זו והודאת הנאשם בכתב האישום, לאחר תיקון סעיף החיקוק כאמור, ניתנה על ידי הכרעת דין, ביום כו כסלו תשע"ה (18.12.15), שבו הורשע הנאשם על פי סעיפי החיקוק האמורים (333 ביחס עם 335(א)(1) לחוק), והכל ביחס לעובדות שפורטו בכתב האישום, ואשר אירעו ביום 12.2.14 (עמ' 11, שורות 11-12 לפרוטוקול הנ"ל מיום 18.12.15).

10. ראוי לציין כי באותה ישיבה, בנוסף להסכמה בדבר הכנת תסקיר בעניינו של הנאשם, הסכימו הצדדים כי תנאי מעצר הבית של הנאשם ישונו, באופן שהנאשם יוכל לחזור לעבודתו, כנהג בחברת "צורים הסעות בע"מ", שישה ימים בשבוע, בימי שבת עד חמישי, בין השעות 06:00 בבוקר ועד 18:00 בערב, כאשר בשאר היום יישאר הנאשם במעצר בית, בביתו בצור באחר (פיסקה 5 להחלטה מיום 18.2.14, עמ' 12, שורות 9-13).

תסקיר שירות המבחן

11. ביום יד שבט תשע"ה (3.2.15), הוגש לבית משפט תסקיר שירות מבחן, חתום על ידי אביטל מור, קצינת מבחן למבוגרים במחוז ירושלים.

12. התסקיר מגולל את סיפורו האישי של הנאשם: הוא בן למשפחה שאביו נשוי שלוש פעמים ויש לו אחים מאמו ומנשים אחרות של אביו. הוא עצמו סיים תשע שנות לימוד, והחל לעבוד מגיל 21, כנהג, ומזה חמש שנים עובד בחברת "צורים הסעות" הנ"ל. הנאשם זוכה לשבחים ממעסיקו, שהיה מופתע מעצם מעורבותו של הנאשם בעבירה הנוכחית, שכן, מעולם לא גילה הנאשם - מנקודת מבטו של המעסיק - כל התנהגות תוקפנית או אלימה.

13. לב לבו של התסקיר, הוא יחסיו של הנאשם לאשתו. הם נישאו בשנת 1999, כאשר שניהם היו בני 22 (ילידי 1977). הם עברו עשרות טיפולים, שהניבו 11 הריונות, שלרוע המזל, חלקם לא צלח, וחלקם הסתיימו במותם של התינוקות, ששרדו ונפטרו זמן קצר לאחר לידתם. מדברי הנאשם עולה, כי הסיבה לכך היא, ככל הנראה, כשל גנטי לא ברור.

14. על רקע נתונים ביולוגיים אלה, יש לבני הזוג, חשוכי הילדים, קשיים חברתיים, שכן בחברה התרבותית שבה הם חיים, הציפיה הייתה לגירושין, בעוד בני הזוג בחרו להמשיך בנישואיהם. התסקיר מתאר זאת בלשון הבאה: **"להערכתנו, התמודדותם של בני הזוג עם טיפולי הפוריות הניבה חיבור רגשי ותחושה של שותפות גורל, עד כדי שייתכן והתפתחה ביניהם תלות הדדית ואף סימביוזה, תוך שהם מתקשים לפעול האחד בנפרד מן השני"**.

15. על רקע זה יש להבין את האירוע נשוא כתב האישום. גם אם המתלון הוא זה שיצר קשר עם הנאשם, והודיע לו ששהה בביתו ונגע, בשוגג, בחזה של אשתו, עדיין, כפי שמסביר התסקיר, נתון זה גרם לנאשם לאבד את עשתונותו, כאשר להערכת שירות המבחן, הנאשם חש מושפל ומבוזה, ובשל כך פעל ללא הפעלת שיקול דעת; הנאשם הלך לחנות האטליז של המתלון, שם החלו חילופי הדברים ביניהם, שהתגלגלו לדקירות, כמתואר בכתב האישום.

בהקשר זה, נאמר בתסקיר, כי הוצג מסמך המעיד על הגשת תלונה של אשתו של הנאשם, כלפי המתלון.

16. התסקיר מוסיף נתון חשוב: התקיימה סולחה בין הצדדים, ובמסגרתה יושבו ההדורים ביניהם, כאשר הנאשם ומשפחתו שילמו למתלון 7,000 דנר (שהינם כ-50,000 ₪) תוך שהמתלון ויתר על זכותו לתביעות נוספות [ראה על כך גם פסקה 25 להלן].

17. בהמשך, מסבירה עורכת התסקיר, כי התרשמותה הינה שלנאשם מערכת ערכים נורמטיבית ותקינה בבסיסה, ללא דפוסי התנהגות אלימים מוטמעים באישיותו, וכי הוא שואף לנהל אורח חיים יציב ושומר חוק. מעשה העבירה הוסבר בכך שהנאשם פעל מתוך סערת רגשות, כאשר הוא חש שכבודה של אשתו חולל על ידי אדם המוכר לו. בהקשר זה, חוזרת ומציינת עורכת התסקיר, כי בין בני הזוג שוררת מערכת יחסים עדינה ורגישה, המאופיינת בתלות הדדית, וזאת, בעיקר, לאור טיפולי הפוריות הקשים והממושכים, עימם מתמודדים הם שנים רבות, והם אלה שעוררו בנאשם, ככל הנראה, צורך עז להגן על אשתו ועל כבודה.

לצד זאת, הוזכרה גם ההשתייכות לחברה המסורתית כולל מעמדו של הגבר, דבר ששיבש את שיקול דעתו כאשר תקף את המתלון.

גם בהקשר זה, מדגישה קצינת המבחן, כי הערכתה היא שייתכן שעוצמת תגובתו של הנאשם, קשורה בתחושת האשם שלו, על כך שלא הצליח להגן על אשתו מהפגיעה, וזאת בהצטרף לנתון העובדתי שהוזכר לעיל, לפיו הוא בוחר להמשיך בנישואיו לאשתו, חרף הלחץ הסביבתי המופעל עליו, לעזובה, דבר שלהערכת שירות המבחן, הביא להתנהגותו האלימה של הנאשם כלפי המתלוננת.

18. בפרק "גורמי סיכון וסיכוי לשיקום", מוזכרים כגורם **סיכון**, הערכת שירות המבחן, כי הנאשם נוטה למיקוד שליטה חיצוני, מתקשה לווסת את דחפיו בעת לחץ ומצוקה, כמו גם, הקושי שמגלה הנאשם בנפרדות, בתוך מסכת היחסים הזוגית.

לצד זאת, הוזכרו גורמי ה**סיכון** הבאים: מחויבותו ואחריותו הרבה של הנאשם בתפקידיו השונים, הן כבן זוג והן למקום עבודתו; שמירתו על יציבות במסגרות חייו השונות; הביטחון שמפגין בקשר עם דמויות משמעותיות בחייו; הימנעות מרצידיביזם; ההליכים המשפטיים ומעצר הבית הממושך, מהווים גורם הרתעתי משמעותי עבורו.

19. לאור זאת, הערכת שירות המבחן היא, כי "רמת הסיכון להישנות התנהגות פוגענית בעתיד - הינה נמוכה".

20. בפרק ה"סיכום וההמלצות", יש חזרה על מחויבותו של הנאשם לאשתו, חרף הטיפול הפוריים הקשים שהם עוברים שנים רבות, ללא הצלחה, הערכה כי התנהגותו האלימה המתוארת בכתב האישום, הינה כתוצאה של פגיעה עמוקה, שחש הנאשם בכבודה של אשתו, נוכח העובדה כי המתלונן פגע בה, בשוגג, בעת ששהו לבדם.

לאור זאת, ההמלצה היא להטיל על הנאשם, עונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות, "וזאת לתקופה הקצרה ביותר האפשרית".

שירות המבחן, מוסיף ואומר, כי יש להימנע מהטלת עונש מאסר בפועל של הנאשם, כדי לא לחשוף את הנאשם לדפוסים עברייניים בכלא, ולאור העובדה כי קיבל אחריות למעשיו, ערך סולחה עם המתלונן ומשפחתו. מאסר, גם יקשה על הנאשם לפרנס את אשתו, וגם יקשה עליו להשתלב בשנית בעבודתו, אם ייעדר תקופה ממושכת, ויקשה עליו לשלם את הפיצויים שהתחייב במסגרת הסולחה.

כמו כן, ממליץ שירות המבחן, על עונש מותנה משמעותי, הצופה פני עתיד.

שירות המבחן, מוסיף ואומר, כי אם לא תתקבל המלצתו, ובית המשפט יראה לנכון להטיל על הנאשם מאסר בפועל, למרות זאת, ההמלצה היא, כי יש להביא בחשבון את שהותו במעצר, וכן במעצר הבית הממושך.

המלצת הממונה לעבודות שירות

21. במסגרת הדיונים שהיו בפניי, ולאור המלצת שירות המבחן, ביקש ב"כ הנאשם, כי מרשו יישלח לממונה על עבודות השירות, כדי לבדוק התאמתו לכך.

ב"כ המאשימה הסכים לכך, מבלי לגרוע מטענתו כי העונש המבוקש על ידו הוא מאסר בפועל (עמ' 24, שורות 8-9).

נעניתי לבקשה זו (ראה: החלטה מיום כ"ד אייר תשע"ה (13.5.15), עמוד 24, שורות 13-14).

22. הממונה על עבודות השירות, בחוות דעתו, מיום 31.5.15, המליץ על עבודות שירות של חמישה ימים בשבוע, במשטרת ישראל, מרחב מוריה, רחוב התנופה 17 ירושלים, מיום 25.8.15.

ראיות לעונש

23. לאחר דחיות, העיד, לבסוף, המתלונן בישיבת בית המשפט, מיום 13.5.15, כעד מטעם המאשימה.

24. המתלון דיווח על הפציעה, ובמסגרת זו הוגשו צילומים שלו בבית החולים (ת/1, תמונות 1-5). כמו כן, הוגש מסמך "סיכום" של חדר מיון מיום מבית החולים "שערי צדק", שבו נאמר, כי המתלון היה בבית החולים יום אחד, ולמחרת שוחרר כשהוא מרגיש טוב, ללא כאבים, בטן רכה, ללא רגישות, חודשה כלכלה ללא תלונות, ללא חום (ת/2).

בדיון בבית המשפט אישר המתלון, כי אין לו כל נזק רפואי בעקבות האירוע, וכי הוא לא קיבל טיפול נוסף, ואין לו נכות, והוא חזר לחיים רגילים (עמודים 19-20 לפרוטוקול, מיום 13.5.15).

25. בתשובה לשאלות הסניגור, הציג המתלון את הסכם הסולחה בין הצדדים, ואישר כי קיבל את מלוא סכום הפיצוי המוסכם, 7,000 דין, וכי בעקבות זאת התקיימה ארוחת צהריים חגיגית, וכי על פי הסכם הסולחה אין לו תלונות, ואין לו תביעת מכל סוג ומין שהוא (עמוד 19 לפרוטוקול, מיום 13.5.15).

26. יתרה מזו, המתלון נשאל בצורה מפורשת על ידי הסניגור, עו"ד מוסטפא יחיא, את השאלה הבאה (עמוד 20, שורה 4): **"אתה רוצה שיכניסו אותו לכלא?"**.

על כך ענה המתלון: **"אמרנו מקודם שעשינו סולחה, ועורך דין פס דיבר איתי. אני אישית לא רוצה שהוא יכנס לכלא, כי עשינו איתו סולחה והסיפור ביננו נגמר"** (שם, שורות 5-6).

בהמשך, לקראת סוף עדותו, נשאל המתלון: **"מבחינתך ומבחינת עוואד, לאחר האירוע, אין בין המשפחות שום מחלוקת?"**, והוא השיב: **"נכון"** (עמוד 21, שורות 5-6).

בסיום החקירה הנגדית, נשאל המתלון: **"מה אתה רוצה לומר לבית המשפט כדבר אחרון לעניין העונש של הנאשם?"**. על כך, ענה המתלון: **"אני יכול להגיד לבית המשפט שכל מה שקרה, יש סולחה על כל מה שקרה. הכל חזר למקומו במאה אחוז. אין שום טענות נגד הנאשם"** (עמוד 21, שורות 7-9).

27. במסגרת הראיות לעונש, העיד הנאשם, ומסר מסמכים רפואיים, כולל: תעודות רפואיות ותעודות פטירה של ילדי הנאשם, כאשר הוסכם שמסמכים רפואיים אלה יישארו חסויים (עמוד 21, שורות 23-24).

אין חולק, כי אכן אשת הנאשם עובר טיפולים רפואיים לא פשוטים, וכי מספר ילדים של הנאשם שלבסוף נולדו, נפטרו לאחר יום או יומיים או כשבועיים.

אין גם מחלוקת כי נכון להיום, לאחר כ-17 שנות נישואין, אין לנאשם ולרעייתו זרע של קיימא.

תמצית טענות ב"כ המאשימה

28. ב"כ המאשימה, עו"ד חיים פס, טען, לאורך שתי ישיבות (13.5.15; 15.6.15), כי מדובר במקרה של

אלימות קשה, המהווה פגיעה קיצונית בערכים החברתיים, שעל בית המשפט להגן עליהם. לכן, מן הראוי לקבוע מתחם עונש הולם, שבין 24 לבין 48 חודשי מאסר בפועל. הוא אף הביא אסמכתא, שלשיטתו של ב"כ התביעה, היא קרובה לכך (ת.פ. 1103-02-10, של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע).

29. ב"כ המאשימה סבור, כי גם אם יש הסבר לנאשם, כי פגע במתלונן בשל העובדה כי המתלונן נגע בטעות בחזה של אשתו, אין בכך כדי להשלים עם לקיחת החוק לידיים, ובמיוחד שהנאשם תקף את המתלונן בחמת זעם, ודקר אותו מספר דקירות, כאשר התוצאות היו יכולות להיות חמורות בהרבה (עמוד 22, שורות 15-19).

30. בתשובה לשאלת בית המשפט, לא הייתה בידי ב"כ המאשימה, פסיקה בדבר משמעות הסולחה על תיקון 113 (עמוד 23, שורות 6-8). מכל מקום, כלשון ב"כ המאשימה **"סולחה אינה חזות הכל, יש אינטרס ציבורי"** (עמוד 25, שורה 14).

על כל פנים, מסכים ב"כ המאשימה, כי לאור הסולחה, אין צורך בפיצוי נוסף (עמוד 25, שורה 15).

31. ככל שמדובר בהמלצת שירות המבחן לעבודות שירות, סבור ב"כ המאשימה, כי אין בכך נימוק מספיק לשינוי עמדתו, לפיה, העונש הראוי הוא בתחתית מתחם העונש ההולם, קרי: שנתיים מאסר, בניכוי המעצר בפועל של חודש ימים מיום 12.2.14 ועד ליום 11.3.14; שכן, שירות המבחן נותן כלי עזר לבית המשפט, על נסיבותיו האישיות של הנאשם, אך לבית המשפט יש חובה לשקול שיקולים רחבים יותר של אינטרס הציבור (עמוד 23, שורות 21-26).

תמצית טענות ב"כ הנאשם

32. הסניגור, עו"ד מוסטפא יחיא, בטיעוניו, מיום 15.6.15, סבור כי מתחם העונש ההולם, צריך להתחיל בעבודות שירות עד שנה וחצי בפועל, מבלי שיש לו פסיקה התומכת בטענה זו (עמוד 25, שורות 18-19).

33. הסניגור, שם דגש על הסולחה בין המשפחות ועל בקשת המתלונן, שלא לשלוח את הנאשם לכלא, לאחר שהמתלונן סלח ומחל לו. לדברי הסניגור: **"הסכם הסולחה מחייב ומשפיע על המשפט"** (עמוד 25, שורות 21-25).

34. הסניגור, מסביר, כי במקרה שלפנינו, מדובר באדם נורמטיבי, והתסקיר הינו חיובי במיוחד. יש לראות את הסיטואציה ככזאת, שעל בית המשפט להפעיל את טעמי השיקום, ובגינום לא להטיל מאסר ממש, אלא מאסר בעבודות שירות, ובמיוחד כאשר שירות המבחן מציין, כי הסיכוי שיחזור הנאשם על מעשים אלה, הוא נמוך (עמודים 25-26).

35. הסניגור, עו"ד יחיא, חזר על נסיבותיו האישיות של הנאשם, ומצבה הרפואי של אשתו, וביקש להתחשב גם בכך.

36. כך אמר הנאשם במילותיו האחרונות (עמוד 26, שורות 16-17): "מה אני אגיד. אני מצטער. בנאדם התנפל על האישה. הטריד אותה. נגע בחזה שלה. אין דבר כזה שהוא נפל עליה. אני מצטער על מה שעשיתי ולא אחזור על המעשה".

דין

הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה

37. גזר-דין זה, ניתן על בסיס תיקון 113, שהוסיף לחוק העונשין את סימן א1 לפרק ו, לחוק, שכותרתו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה".

38. על פי סדר הסעיפים, יש לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם, על פי הפרמטרים האמורים בסעיף 40ג(א) לחוק, ולאחר מכן, לגזור את העונש המתאים, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק.

מתחם העונש ההולם

39. סעיף 40ג(א) לחוק, מורה כי בית המשפט קובע את מתחם העונש ההולם על פי שיקולים אלה: הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו; מדיניות הענישה הנהוגה; ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט לחוק.

40. אין מחלוקת, כי הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, הוא פגיעה בגופו ובבריאותו של המתלונן ובסדר הציבורי. אולם, המחוקק מורה לנו להתחשב במידת הפגיעה בערך החברתי, וכאן יש להביא בחשבון את הנסיבות שיפורטו להלן, כאשר הפגיעה בבריאותו של המתלונן, צריכה להימדד לא רק בשל עצם הדקירות, אלא יש להביא בחשבון גם את היעדר הנזק העתידי, לאור ההחלמה המהירה של המתלונן, והיעדר נכות או פגיעה כלשהי בתיפקודו של המתלונן (ראה: פסקה 24 לעיל).

41. לענין מדיניות הענישה הנהוגה, ב"כ הצדדים ערים לכך, שאין פסיקה מתייחסת לאירוע דומה או קרוב למקרה שלפנינו. גם פסק הדין שהובא על ידי המאשימה, עוסק בנסיבות שנראות דומות, מבחינת הדקירות של הנאשמים דשם כלפי המתלונן דשם, אולם, מה שקובע, הוא הרקע והעילה לדקירות, ופסק הדין של בית המשפט בבאר שבע אינו קרוב לרקע ולנסיבות בתיק שלפנינו.

42. באשר לנסיבות האמורות בסעיף 40ט, לחוק, אתייחס לנתוני סעיף זה, על פי פסקאות המשנה שבו, כדלקמן:

- (1) **התכנון שקדם לביצוע העבירה** - אין תכנון, אלא תגובה לאירוע קשה של פגיעה של המתלונן באשת הנאשם;
- (2) **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה** - הנאשם פעל לבדו, ללא השפעה של אחר, פרט לעצם המעשה שלל המתלונן כלפי אשתו של הנאשם, שגרם לנאשם לבצע את העבירה;
- (3) **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה** - נזק גדול;
- (4) **הנזק שנגרם מביצוע העבירה** - נזק יחסית נמוך, כאמור בפסקה 24 לעיל, כפי שהדבר נתמך בתעודות הרפואיות;
- (5) **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה** - רצון להגן על אשתו, עקב פגיעה בכבודה;
- (6) **יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו** - הנאשם הבין את מה שעשה, אך עדיין המוטיבציה המוסברת, השפיעה על פעולותיו;
- (7) **יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו, לרבות עקב התגרות של נפגע העבירה** - הייתה התגרות של נפגע עבירה, לפחות מנקודת מבטו הסובייקטיבית של הנאשם, שגם במילתו האחרונה (פסקה 36 לעיל), עדיין חש הנאשם כי המתלונן לא נפל על אשתו, אלא נגע בחזה שלה;
- (8) **מצוקתו הנפשית של הנאשם עקב התעללות בו על ידי נפגע העבירה** - אין מדובר במצוקה נפשית ממש, אלא בהשפעה כוללת של המעשה של נפגע עבירה, כלפי אשת הנאשם, שהשפיע על הנאשם, כמוסבר לעיל;
- (9) **הקרבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בסימן ב' לפרק ה'1 - אין**;
- (10) **האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם בנפגע העבירה או ניצולו** - מדובר בפעולה אלימה של דקירות בסכין, כמוסבר לעיל;
- (11) **הניצול לרעה של כוחו או מעמדו של הנאשם או של יחסיו עם נפגע העבירה** - אין מדובר בניצול לרעה, אלא בסיטואציה של עריכת מפגש בין המתלונן לבין הנאשם, שבמסגרתו ביצע הנאשם את הדקירות במתלונן.

44. לאור הפרמטרים הללו של סעיף 40ג(א), סבור אני, כי במחלוקת שבין ב"כ הצדדים לעניין המתחם, הנסיבות של סעיף 40ט ומכלול הפרמטרים שבסעיף 40ג(א), מקרבים אותנו למתחם שהציע הסינור, דהיינו: עונש מאסר נמוך, שייתכן שיהיה במאסר בפועל וייתכן שיהיה בעבודות שירות, כרף תחתון, עד למאסר בפועל של שנתיים, כרף עליון.

העונש ההולם

45. סעיף 40ג(ב) לחוק, מורה לבית המשפט לקבוע את העונש המתאים, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40יא, תוך אפשרות לחרוג ממתחם העונש ההולם, בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

46. אעבור עתה לפיסקאות המשנה של סעיף 40יא, ולצדם אעיר, כיצד ניתן ליישמן בנתונים של תיק זה:

- (1) **הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו** - ברור שאם יהיה עונש מאסר, יהווה הדבר פגיעה בנאשם (כמו בכל תיק אחר);
- (2) **הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם** - כאן הפגיעה באשת הנאשם, תהיה חמורה במיוחד, לאור יחסיהם האישיים המיוחדים, והצורך שלהם להיות יחד, גם מבחינה חברתית וגם לצורך המשך הבאת ילדים לעולם;
- (3) **הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשעתו** - הנאשם היה במעצר ובמעצר בית, והצליח לחזור למקום עבודתו, החל מיום 18.12.14;
- (4) **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב** - הנאשם נטל על עצמו אחריות מלאה, הסביר את חרטתו, ושירות המבחן אכן השתכנע כי מדובר בנטילת אחריות ובחזרה מלאה (ראה: פסקאות 17 עד 20 לעיל);
- (5) **מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה** - הסולחה שנערכה בין המשפחות, תשלום מלוא סכום הפיצוי המוסכם בסולחה דהיינו: 7,000 ד"ר, הוא יישום מלא של פסקה זו;
- (6) **שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק; ואולם כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא ייזקפו לחובתו** - הנאשם הודה מיידית, הן במשטרה והן בפני שירות המבחן;
- (7) **התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה** - לנאשם התנהגות נורמטיבית לאורך כל השנים (פרט לעבירת שב"ח מלפני 12 שנה, שאין לה שייכות לעניין);
- (8) **נסיבות חיים קשות של הנאשם שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה** - עצם החיים המשותפים במשך שנים רבות עם אשתו, ללא ילדים, כולל הקשיים להיכנס להיריון ומותם של התינוקות סמוך ללידתם, הן נסיבות קשות מאד, שיצרו קשר מיוחד בין הנאשם לבין אשתו, דבר שהוביל לתגובתו כלפי פגיעתו של המתלונן באשתו של הנאשם;
- (9) **התנהגות רשויות אכיפת החוק** - לא רלבנטי;
- (10) **חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה** - האירוע היה בחודש פברואר 2014, והזמן שחלף עד היום, נבע בגלל הצורך לנהל את ההליך, להגיע להסכמות בעניין הסולחה, ולהביא את העדים והראיות בתיק זה;
- (11) **עברו הפלילי של הנאשם או העדרו** - לנאשם אין עבר פלילי רלבנטי, פרט לעבירת השב"ח, ואף בעיני שירות המבחן הוא דמות נורמטיבית.

47. סעיף 40(ב) לחוק, מאפשר לבית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם, בשל שיקולי שיקום, כאמור בסעיף 40 לחוק, דהיינו: כאשר בית המשפט מגיע למסקנה, כי **"הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם"**.
48. אין חולק, כי על פי תסקיר שירות המבחן שהובא בהרחבה לעיל (פיסקאות 11 עד 20), מדובר בשיקום מרשים, עד ששירות המבחן מגיע למסקנה ברורה, לפיה רמת הסיכון להישנות פגיעה בעתיד, היא נמוכה (פיסקה 19 לעיל).
- לפיכך, יש לקבוע את העונש המתאים ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם, ואולי אפילו לסטות ממנו, לקולא.
49. לא ראיתי מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם, בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור, כאמור בסעיף 40 לחוק, שכן אין חשש, ולא כל שכן שאין חשש ממשי, שהנאשם יחזור ויבצע עבירות, וכי החמרה בעונשו והרחקתו מהציבור, נדרשות כדי להגן על שלום הציבור, שאלו הן הדרישות של סעיף 40 לחוק, כדי להפעיל את הסעיף האמור.
50. שקלתי את השלכות גזר הדין, כפי שמבקש ב"כ המאשימה, כדי להגן על אינטרס הציבור.
51. אינני חולק על כך, כי דקירת אדם היא אירוע הפוגע גם בגופו של המתלונן וגם באינטרס הציבורי של הגנת הגוף של בני החברה. אולם, הסיטואציה שבפניי היא מיוחדת במינה, הן בשל הרקע יוצא הדופן שהביא לביצוע העבירה, והן לאור התוצאות הבריאותיות שכמעט ולא גרמו לנזק עתידי, ובמיוחד, לאור הסכם הסולחה ובקשת המתלונן עצמו שהנאשם לא ישלח למאסר (ראה: ציטוט דבריו בפניי, בפיסקה 26 לעיל).
- יש מקרים בהם בעל פוגע באשתו, והם מגיעים לשלום בית, והאישה מבקשת לחזור בה מן התלונה, ובית המשפט מעניש את הבעל, כי מדובר בפגיעה בציבור, ואין בכוחה של האישה לבטל מעשה זה.
- אולם, במקרה שבפניי, עמדתו של המתלונן, מעידה על סיום הפרשה, והבנה כי הייתה סיטואציה מיוחדת שהביאה את הנאשם לאותן דקירות, ומבחינת המתלונן, האירוע הזה כבר מאחוריו.
52. לעניין הסולחה - נזקקתי בפסקי דין לא מעטים (על פי "נבו", מדובר ב-18 תיקים, שהבאתי עניין זה בחשבון).
- כאן, מדובר בסולחה משמעותית ביותר, הן מבחינת הסכום, והן בכך שהמתלונן עצמו העיד על הסולחה, והסביר, כי בא על סיפוקו המלא, ואין לו יותר טענות כלפי הנאשם (ראה: פסקה 25 לעיל).
53. המתלונן, הפנים את הסולחה ואת העובדה כי מבחינתו הפרשה הגיעה לסיימה, עד כדי כך שבתשובה לשאלת הסניגור, אמר שאין לו רצון שהנאשם ישלח לכלא (ראה: פסקה 26 לעיל).
- בהקשר זה, אזכיר כי דברים אלה אמר המתלונן בחקירה נגדית של הסניגור, וב"כ המאשימה, לא שאל כל שאלה בחקירה חוזרת, ועל כן, יש לראות בכך עובדה מוסכמת.
54. יש לזכור, כי הנאשם היה במעצר במשך חודש ימים, ולאחר מכן, היה הנאשם במעצר בית מלא תקופה ארוכה, בה לא עבד, והיה במעצר חלקי שאז עבד מאז חודש דצמבר 2014 (ראה: פסקה 10 לעיל).
55. בעניין זה, יש לזכור כי אין פסיקה חד-משמעית לגבי "המרת" תקופת מעצר בית לימי מעצר, לצורך

הפחתתם בתקופת המאסר (ראה: למשל, מה שכתבתי בת.פ. 53784-12-13, מדינת ישראל נגד מיכאל סוויסה, (2014), בפסקה 73). על כל פנים, יש להביא נתון זה בחשבון, ועל כן, גם אם אקבל את עמדת שירות המבחן, כפי שאכן אעשה, עדיין יש להסתכל על התמונה המלאה, לפיה הנאשם כבר היה במעצר בפועל של חודש ימים ובמעצר בית מלא של שמונה חודשים, ובמעצר בית חלקי של שמונה חודשים נוספים.

56. אמרתי כי אאמץ את עמדת שירות המבחן. אולם, לא אוכל לקבל את ההמלצה בדבר תקופת עבודות שירות קצרה ככל האפשר (ראה: פסקה 20 לעיל).

57. בית המשפט, עם כל ההתחשבות בנאשם ובנסיבותיו, חייב להביא בחשבון את השיקול הציבורי, ולא יהיה זה נאות אם נאשם שדקר אדם אחר מספר פעמים, יזכה לעונש של עבודות שירות, שהוא פחות מן המקסימום הקבוע בחוק, דהיינו: שישה חודשי מאסר בעבודות שירות.

סיכום

58. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, ובהביאי בחשבון את תסקיר שירות המבחן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בעבודות שירות של שישה חודשים, בניכוי חודש המעצר בפועל, דהיינו: חמישה חודשים, שיחלו ביום 5.8.15, במשטרת ישראל, מרחב מוריה, ברחוב התנופה 17 בירושלים.

הנאשם יתייצב באותו יום, עד השעה 10:00, בבית המעצר "ניצן" ברמלה, עם תעודה מזהה ועם העתק מגזר דין זה.

ב. אני מטיל על הנאשם, עונש מאסר על תנאי של שנה, אותו ירצה הנאשם אם יבצע עבירת אלימות שהיא פשע, בתוך שלוש שנים.

ג. אני מטיל על הנאשם, עונש מאסר על תנאי של ארבעה חודשים, אותו ירצה הנאשם אם יבצע עבירת אלימות שאיננה פשע, לרבות: תקיפה, בתוך שלוש שנים.

59. הודע לצדדים על זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ז' אב תשע"ה, 23 יולי 2015, במעמד ב"כ המאשימה והנאשם ובא כוחו.

משה דרורי, שופט
סגן נשיא